

denne Bestemmelse og tage den Risiko, at dette Bevis kan blive ført. Men den Risiko kunde gerne blive saa stor, at ærede Medlemmer mangfoldige Gange kom til at fortryde, at de var gaaet med til den, og særlig da de ærede Medlemmer ikke har nogen virkelig Grund, set fra Forbrugerstandpunktet, til at gaa til Indførelse af denne Bestemmelse, at Margarinen maa farves. Jeg minder om, at man i Samlingen 1915—16 eller 1916—17 i det høje Folketing gik til at vedtage, at man maatte farve Margarinen til Hjemmeforbrug, men ikke til Eksport, men da denne Bestemmelse naaede op i det høje Landsting, fik man selvfølgelig med de gode Argumenter, man fremførte, denne i og for sig ganske meningsløse Bestemmelse strøget. Nu gaar virkelig, ser det ud til, den samlede danske Rigsdag til at vove Pelsen. Men saa kommer de Herrer, som fører denne Sag frem — og den Mand, der har det største Ansvar i denne Sag, er det ærede Medlem af Landstinget Hr. Madsen-Mygdal —, til at bære Ansvaret, dersom det gaar galt. Det maa nemlig ærede Medlemmer vel erindre, at dette Lovforslag havde ikke ligget paa Tingets Bord, hvis ikke det ærede Medlem af Landstinget Hr. Madsen-Mygdal havde gjort sin Indflydelse i den Grad gældende overfor sine Partifæller, at han havde faaet vendt hele sit Parti til at gaa med til at stryge Bestemmelsen. Naar man læser alle de forskellige Forhandlinger, der har fundet Sted om Sagen, særlig de ganske overordentlig dygtige Indlæg fra den nuværende højtærede Formand for Landstinget, Hr. Ole Hansen, og de Indlæg, der er kommet fra mange betydelige Medlemmer af Folketingets Venstre, saa forbavses man over, at disse Medlemmer har kunnet vende Bøtten fuldstændig, udelukkende fordi en enkelt Mand er kommet og har gjort sine Talegaver gældende i sit Parti og derved faaet vendt Partiet til en modsat Retning af den, hvor det hidtil har staaet. Det bliver denne Mand, der kommer til at bære Ansvaret, dersom denne Foranstaltning kommer til at skade Danmark; og dette Ansvar skal blive hæftet ved ham, dersom det gaar galt.

Naar vi ser tilbage paa de Aar, hvor dette Lovforslag har spøget i dette høje Ting, ser vi, at der Gang paa Gang har foreligget Forespørgsler til de forskellige Landboorganisationer, og det er ganske overordentlig interessant at læse de forskellige Besvarelser fra Aar til Aar. Man ser, hvorledes det ærede Medlem Hr. Pinstrups Indflydelse paa dette Omraade desværre er blevet svækket Aar efter Aar, skønt han

efter min Mening i dette Spørgsmaal har staaet fuldstændig paa det rette Stade. Man ser, hvordan disse Erklæringer fra Landboorganisationerne, som til at begynde med var ganske enstemmige mod denne Foranstaltning, efterhaanden, Aar efter Aar, er fremkommet i mere og mere svækket Skikkelse, indtil Organisationerne nu endelig delvis kapitulerer overfor dette Krav uden en eneste Gang at sætte Fingeren paa det Punkt, der virkelig er det brændende ved Siden af Bevarelsen af Smørrets Renommé, Forbrugerinteressen. Denne Interesse synes det ikke, at noget Menneske har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, skønt det dog i Virkeligheden skulde være Forbrugerinteressen i dette Land, som det høje Tings Medlemmer først og fremmest skulde varetage. Og det vil jeg tillade mig at hævde, at i samme Øjeblik Farvning af Margarine tillades, giver vi fuldstændig Afkald paa at kunne kontrolere, om denne Vare er saa god, som den skal være, og særlig, om den er saa god, som den hidtil har været. Thi det skal vi vel huske paa, at Margarinefabrikationen her i Landet i Øjeblikket staaer paa et ganske overordentlig højt Stade. Den Vare, der produceres og falbydes i Handelen, er saaledes, at ethvert Menneske herhjemme kan spise den, dens Smag er ganske fortrinlig, og det har altid været mig en Gaade, hvorfor Husmødrene vilde have denne Margarine farvet. Det har jo kun kunnet være af den ene Grund, at de vilde benytte den som et Bedrag overfor Manden ved at stikke ham Margarine ud og fortælle ham, at det var Smør. Anden bevislig Grund kan der jo ikke være for denne Foranstaltning. Lige saa godt kan man dog erkende: Vi spiser Margarine, fordi det er det billigste og dog smager glimrende og er et lige saa godt Næringsstof som Smør. Erkender man dette, er der ikke nogen som helst gyldig Grund til at komme en eller anden væmmelig Vædske i den for at give den en anden Farve, en Vædske, som jo ikke paa nogen Maade forbedrer Smagen eller Næringsværdien. Jeg tror, der kommer en Dag — og den vil komme snart —, hvor den danske Husmoder ikke længere generer sig for at servere Margarine, og hvor hun vil have dette Produkt i den Skikkelse, hvori det er udgaaet fra Naturens Haand, vil have Margarinen ufarvet. Og naar den Dag kommer, mine Herrer, vil man trække paa Smilebaandet ad den danske Rigsdags Bestræbelser for paa dette Tidspunkt at gaa til en Ophævelse af Farvningsforbudet en Foranstaltning, som ikke har nogen som helst Værdi, og som man gennem Forbrugerne ganske sikkert vil